

ÖNSÖZ

Sayın Başkan,

Saygıdeğer konuklar,

Siyasi Partilerin, Sendikaların, Meslek Kuruluşlarının ve Kitle Örgütlerinin değerli temsilcileri,

Basınımızın saygıdeğer emekçileri, Sevgili delege arkadaşlarım,

Öncelikle hepinizi Elektrik Mühendisleri Odası Yönetim Kurulu ve şahsım adına sevgi ve saygıyla selamlıyorum.

Hepiniz hoş geldiniz. Bizlere güç ve güven verdiniz

Sizlerle bir kez daha birlikte olmaktan özellikle mutlu olduğumu bildirmek isterim. 12 yıllık EMO süreci içerisinde yitirdiğimiz Odamızın çeşitli birimlerinin yöneticileri, sevgili Mesut, sevgili Nihat, sevgili İbrahim, Tevfik, Mehmet, Celal, sevgili Nazif hocamız, sevgili Cihan, sevgili Nadir, sevgili Burhanettin, sevgili Tülün ve dönem içerisinde yitirdiğimiz sevgili meslektaşlarımız, güzel insanlar da keşke aramızda olsaydı. Hepsini bir kez daha sevgi ve saygıyla anıyorum.

Genel Kurullar farklı eğilim ve yönelimler arasında doğru bir seçeneği açığa çıkarmak için zorunlu bir aşamadır. Niçin zorunludur? Sorunları çözmek, engelleri aşmak, yanlışları açığa çıkarmak için. Niçin zorunludur? Demokratik sürece katkıda bulunmak, dolayısıyla demokratik seçeneğe zemin hazırlamak için.

İnsanlık tarihinin ardında bıraktığı binlerce yıllık deneyimin ortak kazanımı ve vazgeçilmezi demokrasidir. Demokra-

sinin içerik ve kurumları, yapısı ve idealleri farklılaşabilir. Ama demokrasi, karar mekanizmasını oluşturacak her bireyin iradesini ciddiye almaktır. O iradenin oluşturduğu bileşkeye saygı duymaktır. Ancak demokrasi, her sınıf, küme, eğilim ve ideolojinin elinde farklı bir içerik kazanır. Öyle ki demokrasinin araçlarını şu veya bu şekilde kullanma becerisini gösterenler, bir süre sonra varlık nedenleri olan demokrasinin önce istismarcısı haline gelirler bir adım ötesinde ise o demokratik kurum ve kuralların imhasına yönelebilirler. Benimsedikleri ideoloji ve zihniyet örgüsü bir süre sonra onları demokrasinin inkarcısı haline getirebilir.

Değerli konuklar,

Ülkemiz gerçekten zor bir dönemeçten geçiyor. Bir yanda Avrupa Birliği'ne girme adına göstermelik demokratik uygulamalar, bir yanda işkence ve ölüm oruçları. Bir yanda Televole bir yanda açlık ve ekmek kuyrukları. Bir yanda lüks yaşam bir yanda hastane kapısında ölüm. Bir yanda barış bir yanda savaş. Ülkemiz, insan hakları ihlalleri ve anti demokratik uygulamalar konusunda dünyanın en kötülerinde yer almaktadır. Düşünce üzerindeki baskı dünyanın hiçbir ülkesinde olmadığı denli artmıştır. Herkes üzerinde travma etkisi yaratan ve onbeş yıldan fazla süren savaş nedeniyle binlerce köy boşalmış, binlerce insanımız ölmüş ve sakat kalmıştır. Ülkemiz demokratikleşme konusunda göstermelik değil ciddi ve kalıcı adımlar atmak zorundadır. 12 Eylül'ün ürünü olan tüm yasaklar, örgütlenmenin önündeki tüm engeller kaldırılmalıdır. Başta ana dilde eğitim ve diğer siyasi haklar ülke içinde herkese tanınmalıdır. Yasakçı ve baskıcı bir mantıkla ülkemizin 21. Yüzyılda gelişmiş ülkeler arasında yer almasını beklemek kocaman bir hayalden başka bir şey değildir. Kapalı ve baskıcı anlayış yerini şeffaf ve demokratik anlayışa bırakılmalıdır. Vatandaşın bilgi almasının önündeki engeller kaldırılmalıdır. OHAL kaldırılmalı, sağlanan geçici barış ortamı kalıcılaştırılmalıdır. Göç etmek zorunda kalan yurttaşlarımızın geriye dönüşü kolaylaştırılmalıdır. Bölgenin tahrip olmuş

ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel yaşamı onarılarak demokrasi eksiksiz uygulanmalıdır.

Ülkemizin yakın tarihi demokratik kazanımların geliştirilmesi mücadelesi ve bunların zora dayalı olarak bastırılması sürecidir. İnsanlık tarihinin demokrasi mücadelesi içinde kısa bir evreye karşılık gelen ülkemizdeki mücadelenin en az yarısı olağan üstü dönemler ve darbelerle geçmiştir. Geri kalan kısmında ise çok fazla demokratik bir anlayışla yönetildiğimiz söylenemez. Türkiye, düşünceleri nedeniyle insanlarını parmaklıklar ardına atmamalı, özerk ve demokratik üniversite isteyen öğrencilerine cop ve ceza vermemeli, cezaevlerinde kendisine emanet edilen tutukluların ölmesini engellemeli, grevli toplu sözleşmeli sendika isteyen kamu emekçilerini coplamamalı, ülkemiz faili meçhuller cenneti olmamalı, işkence iddiaları son bulmalı yani Türkiye hızla demokratikleşmelidir.

Sevgili arkadaşlarım,

Biliyorsunuz Odamız 1954'den bu yana mesleğimiz ve ülkemiz için hizmet veriyor. Bugün, üye sayısı otuzbinlere dayanmış bir örgütün Genel Kurulunda buluştuk. Her birimiz kendi hayatımızdan biliyoruz, ortak irade ve bilinç oluşturmanın öneminin hepimiz farkındayız. Birbirimizi dinlemeye ve anlamaya ve doğruyu bulmaya ihtiyacımız var. Genel Kurul bu iradeyi oluşturmada önemli bir adımı oluşturmaktadır.

EMO, bir meslek örgütü olarak mesleki faaliyetlerinin yanında demokrasi mücadelesinde önemli bir işleve sahip bir demokratik kitle örgütüdür. Bir meslek örgütü olarak varlığının gerekçesi olarak mesleki etkinliklerin yapılması zorunludur. Ancak mesleki faaliyet ister istemez meslek alanınıza yönelik yapılan uygulamalara karşı siyasi mücadeleyi de gerektirmektedir. İşte demokratik mücadeleyi savunmanın önemi buradadır. Yıllardır şube genel kurullarımızda karşı karşıya gelen iki anlayışın temel çatışma noktası buradadır. Bazı Odaların Şube Genel Kurullarında iktidar partilerinin bakan ve milletvekillerinin delegeliğe soyunmaları TMMOB'nin muhalif ve halktan yana yüzünü değiştirmeye yönelik girişimlerdir.

Globalleşen dünyada, ülkemizde egemen anlayışın etkili olmadığı bir kaç örgütten biriside TMMOB ve odalarıdır. Demokrasi mücadelesinin önemli mevzileri olan bu alanların korunması ve egemen anlayışın borazanı olmaması ülkemiz çıkarları açısından son derece hayati öneme sahiptir. EMO son yıllarda ülke genelinde kamu hukukunu koruma önemli ve anlamlı bir işlev üstlenmiştir. Hiçbir kural ve hukuk tanımayan bir mantıkla enerji ve haberleşme sektörlerine dayatılan özelleştirme uygulamalarına karşı ciddi bir hukuk mücadelesi yürütmüştür. 13 yıldır yılmadan sürdürülen bir mücadele sonucu ülkemizde ilk kez özelleştirilen bir işletme yeniden kamuya kazan-

dırılmıştır. 1991 yılında EMO İstanbul Şubesi tarafından başlatılan ve daha sonra EMO Genel Merkezi öncülüğünde tüm EMO birimleri tarafından sürdürülen mücadele başarıyla sonuçlanmış ve AKTAŞ'ın kapısına TEDAŞ tabelası asılmıştır. Bu mücadele de emeği geçen herkesi özellikle kutluyorum.

Yine GSM operatörleri ile Türk Telekom arasındaki Ara Bağlantı Antlaşması odamızın açtığı dava sonucu kamu lehine sonuçlanmıştır. Yine Nükleer Santral tartışmalarında son nokta konulurken yine EMO'nun savunduğu tezlerin doğruluğu kanıtlanmıştır. İşte EMO'nun önemi buradadır. EMO bu önemini önümüzdeki dönemde de artırarak koruyacaktır.

Saygıdeğer konuklar,

Daha önceleri akademik düzeyde tartışılan özelleştirme kavramı 1980'li yıllara gelindiğinde gelişmekte olan ve az gelişmiş ülkelerde pratik bir sorun olarak karşımıza çıkmaktadır. Önceleri verimlilik, karlı çalışma, sermayenin tabana yayılması, demokratikleşme gibi süslü kavramlarla başlatılan özelleştirme uygulamaları bugün tüm bu söylemleri reddederek enerji ve haberleşme gibi stratejik öneme sahip sektörlerinde bir dayatma olarak karşımıza çıkmaktadır.

Globalleşme/küreselleşme adına her ne varsa satılık hale getirilmekte ve en temel ihtiyaçlar olan sağlık, eğitim, sosyal güvenlik, enerji ve haberleşme alanları tamamen ticarileştirilmektedir. Yani temel ihtiyaçlarda bile insanlar ancak paraları ölçüsünde yararlancakları bir noktaya itilmektedirler. Bu durum toplumdaki dengesizlikleri iyice artırmış ve yeni sosyal problemleri beraberinde getirmektedir. Bilgi toplumu olma söylemiyle gündeme getirilen ve küresel ölçekte haberleşme ağlarını uluslararası tekellerin denetimine açan anlayış ulusal sınırları zorlamakta ve sermayenin önündeki engeller ortadan kaldırılmaktadır. Sözde liberal anlayışın ve piyasanın görünmez elinin her sorunu çözeceği iddialarına

en iyi yanıtı ABD Dışişleri Eski Bakanı M. ALLBRIGHT vermektedir. **'ABD Ordusunun demir yumruğu olmadan piyasanın görünmez eli devreye girmez.'**

11 Eylül 2001 tarihi globalleşmenin, yeni liberal politikaların yani yeni dünya düzeninin bir kırılma noktasıdır. Şüphesiz ki terör kabul edilemez ancak uçakların tam da yeni dünya düzeninin beynine Dünya Ticaret Örgütü Merkezine saldırması bu kırılmanın başlangıcıdır. ABD bu olayı gerekçe göstererek, bir Haçlı Seferi mantığıyla tüm muhaliflerini sindirmek ve henüz tam hegemonya kuramadığı Ortaasya'ya, Ortadoğu'ya ve Önasya'ya yerleşme hesabı yapmakta ve tüm dünyayı yangın yerine çevirmek istemektedir. Global kriz nihayet düşmanını buldu ve ABD teknolojik altyapısını askeri gücüyle kalıcılaştırma hesabı yapıyor. Bunu yaparken de herkesin kendi safında yer alması almayanların da terörist ya da terör destekçisi olduğunu baştan ilan ediyor. Tüm medya savaş çığırtkanlığı yapıyor ve ülkemizi sonu belirsiz bir maceraya sürüklemek istiyor.

İşte ABD ordusunun Afganistan'dan Irak'a uzanan macerasının hikayesi budur. Globalizm çok yönlü saldırılarıyla bir yandan ulusal sınırları aşındırırken diğer yandan her renkten milliyetçiliği körüklemekte ve geliştirmektedir. Globalleşme adına ABD sermayesi her kesimde gerektiğinde zor kullanarak hakim olmakta ve borç kışkacına alınmış olan ülkeler bu şekilde teslim alınmaktadır. Uluslar arası sermaye kamusal alanı ve ulus devletleri önünde engel olarak görmekte; Uluslar arası Tahkim, MAI, MIGA gibi uygulamaları zorla dayatarak ulus devletleri tasfiye etmek istemektedir.

Değerli delegeler,

Dünyanın ilk sanayileşen ülkesi İngiltere'nin ve daha sonra onu takip eden diğer ülkelerin sanayileşmeleri ve gelişmelerinin nedeni bilimsel çalışmalara önem vermek ve araştırma-geliştirme (AR-GE) faaliyetlerini programlı bir şekilde desteklemeleridir.

Ülkemiz, bilimsel araştırmalar, AR-GE faaliyetleri alanında gelişmiş ülkelere kıyasla çok geri kalmış durumdadır. Devlet, bu alana bütçeden son derece az bir pay ayırmaktadır. Bu tür araştırmaların devlet tarafından desteklenmesi zorunludur; aksi takdirde teknolojik gelişme büyük şirketlerin ve tekellerin denetimi altında kalacaktır.. Tekellerin ve büyük şirketlerin AR-GE faaliyetleri salt kar amacıyla yaptığı araştırmalarla sınırlıdır ve belirli alanlara yöneliktir. Kamu yararına kullanılabilir olan kimi buluşlar dahi engellenebilmekte, insanların ucuza faydalanabileceği teknolojik gelişmeler ticari kaygılar nedeniyle kullanıma sunulmamaktadır.

Ülkemizin geçmişinde bilim ve teknoloji politikaları sadece DPT'nin Beş Yıllık Kalkınma Planları'nda ve birkaç ilgili kurumun raporlarında konu edilmiş ve bu alanda bugüne değin yeterli hiçbir somut adım atılmamıştır. Türkiye halen AR-GE harcamaları açısından, dünya ülkeleri sıralamasında en sonlarda yer almaktadır. Ülkemiz kalkınma stratejilerini ulusal bilim ve teknoloji politikası temellerine oturtmak yerine bu alanı sürekli gözardı ederek adeta bir **geride kalma anlayışını** benimsemiştir. Bu süreçlerde ülkemizde toplum, insan, doğa ve emek eksenli, bütünlüklü ve gerçekçi bir çerçevede oluşturulması gereken bilim ve teknoloji politikalarından uzak durularak, bu kalkınma ve sanayileşme alanında büyük bir bağımlılık sürecine girilmiştir.

Ülkemiz uzun dönemde, ileri teknolojilerin uygulanması ve üretilmesi temelinde, her sektörün kendine özgü yapısını ve uluslararası teknolojik gelişmeleri dikkate alarak oluşturması gereken teknoloji politikalarını yaşama geçirememiştir. Bu politikalar Türkiye'yi bu alanda çok geri kalan ve ithal ettiği teknolojileri bile uygulamakta güçlük çeken, bir ülke konumuna itmiştir.

Saygıdeğer konuklar,

Ülkemizde henüz bütünlüktü bir bilim ve teknoloji öngörüsü yapılmamıştır. Bugün gelişmiş ülkeler ülkemize plansızlığı dayatırlarken; kendileri pazar ekonomileri için, kesinlikle planlama yaparlar ve stratejik değişken olarak bilim ve teknolojiyi kullanırlar.

Örneğin ABD, dünya ölçeğinde ticaretin serbestleştirilmesine öncülük eder ve bunun erdemlerini anlatırken; kendi ülkesindeki milli güvenlik stratejisi hiç de liberal olmayan kısıtlanmamış ticaret konularının desteklenmesini öngörmektedir.

Serbest rekabet ya da liberal ekonomi söylemi hem ABD hem de AB içinde ülkeler bazında hep farklı uygulanmaktadır. Gelişmiş ülkeler serbest rekabet uygulamasını yurtiçinde ve yurtdışında farklı uygulamaktadırlar. Uluslar arası ticarete ulusal sanayilerini dış rekabete karşı çeşitli yöntemlere korumaktadırlar.

Almanya'da yabancı satıcıların kamu ihalelerine gire-

bilmeleri oldukça yoğun bir bürokrasi içermektedir. Bu durum ister istemez Alman firmalarını kayıran bir ortam oluşturmaktadır. Ülkemizde ise çıkarılan ihale yasası ile yerli kuruluşların kamu ihalelerine girmeleri zorlaştırılmış olmasını anlamak olanaklı değildir. Örneğin sektörümüzde elektromekanik sanayiinde faaliyet gösteren az sayıdaki yerli üreticinin kamu kuruluşlarının anlaşılmasız şartnameleriyle engellenmesi bu tutumun birer örneğidir. (Örneğin ELİMSAN, FEDERAL ELEKTRİK gibi yerli üreticiler korunmak ve teşvik edilmek yerine kamu kuruluşları ihalelerinden dışlanmaktadır.) ABD'de **hala Buy American (Amerikan malı satın al)** kampanyaları varsa ve Fransa hala **Yerli Malı Haftaları** düzenliyorsa bizim de ülke olarak yerli teknolojiyi ve sanayiye geliştirmek için devlet olarak bir şeyler yapmamız gereği ortadadır. Fransa'nın yerli malı haftası gerekçesini bir Fransız işletmesi genel müdürü şöyle açıklamaktadır; **"Bu ülkenin en iyi okullarından iyi derecelerle mezun olan çocuklar iş bulamıyorsa, bunda bir yanlışlık var."** Yine bir Alman sanayicinin **"Japon arabası almak isteyen gitsin Japonya'da iş arasin"** açıklaması gerçekten ülkemizin neler yapması gerekliliği konusunda ip uçları vermektedir.

Türkiye gerek AR-GE'ye gerekli önemi vermemesi gerekse yerli üretimi çeşitli yöntemlerle desteklemiyor olması ciddi bir geri kalmışlığı ve rekabet gücü eksikliğini getirmiştir. Rekabet gücü olmayanların güçlüler karşısında kaybetmesi kaçınılmazdır. Kazanan taraf ta kısa sürede tekel konumuna gelmekte ve rakiplerini ortadan kaldırmaktadır.

Değerli delegeler,

Bugün ülkemizde Globalleşme/küreselleşme adına her ne varsa satılık hale getirilmekte ve en temel ihtiyaçlar olan sağlık, eğitim, sosyal güvenlik, enerji ve haberleşme alanları tamamen ticarileştirilmektedir. Yani temel ihtiyaçlarda bile insanlar ancak paraları ölçüsünde yararlanacakları bir noktaya itilmektedirler. Bu durum toplumdaki dengesizlikleri iyice artırmış ve yeni sosyal problemleri beraberinde getirmektedir. Bilgi toplumu olma söylemiyle gündeme getirilen ve küresel ölçekte haberleşme ağlarını uluslararası tekellerin denetimine açan anlayış ulusal sınırları zorlamakta ve sermayenin önündeki engeller ortadan kaldırılmaktadır.

Öte yandan bilişim ve iletişim alanında yaşanan hızlı gelişmeler, ülkelerin toplumsal, ekonomik, kültürel yapısını olduğu kadar yönetim yapısını, planlama, uygulama, iş süreçlerini ve örgütlenmesini de değişime uğratmaktadır.

Bu değişimin toplum yararına yönlendirilebilmesi, ülke kalkınmamızda kaynaklarımızın planlı ve etkin biçimde kullanılabilmesi; merkezi ve yerel yönetimlerimizde in-

san öncelikli demokratik bir yönetimin gerçekleştirilebilmesi için **Ulusal Bilgi Sistemi**'nin kurulmasına gereksinim vardır.

Bilimsel çalışmalar yapmak ancak özgür ve demokratik bir ortamda olanaklıdır. Ancak ülkemizdeki üniversitelerin özgür oldukları söylenemez. Bir yandan ödenek yetersizliği ile kısıtlanmış olan üniversiteler diğer yandan hala 12 Eylül'ün ürünü olan YÖK Yasası ile kısıtlanmıştır. Devlet kendi üniversitelerine üvey evlat muamelesi yapmaktadır. Katkı payı adı altında başlatılan uygulamalar eğitimin kamu üniversitelerinde de tümünden paralı olmasını getirmiştir.

Tüm kamusal hizmetlerin özelleştirilmesi zihniyeti, eğitimi de darmadağın etmiştir. Özel üniversiteler, bilimsel araştırmalardan ziyade, piyasanın yanıt cevap verecek bir eğitim anlayışını tercih etmektedir. Kuşkusuz ülke ekonomisinin ihtiyaçlarına ve istihdam politikalarına uygun öğrenci yetiştirmek gereklidir. Ancak bu üniversiteler, tamamen belirli holdinglerin denetimi altındadır ve kendi çalışma alanlarına uygun öğrenci yetiştirmekte; öğrenciler de belirli bir zihniyetin dışına çıkamamaktadırlar. Eğitici ile eğitmen arasında olması gereken ilişki öğrencinin müşteri gibi görüldüğü bir ilişkiye dönüşmüştür.

Teknolojik gelişmenin temelini bilimsel eğitim ve AR-GE çalışmaları oluşturmaktadır. Eğer AR-GE alanında gerekli yatırımlar yapılmazsa her alanda dışa bağımlı kalınacaktır. Maalesef hakim anlayış bunun farkında bile değildir. TBMM'den geçen 2002 yılı Bütçe Yasası'nda eğitime, sağlığa, sosyal güvenliğe ve yatırımlara ayrılan paylar son derece komik oranlardadır. Buna karşın bütçedeki faiz giderleri %50'ler civarındadır. AR-GE harcamaları ise yok denecek kadar azdır. Batık bankalar için kamudan aktarılan pay vergi gelirlerinin %26'sına denk gelmektedir.

Bunun yanısıra yeterli altyapıya, donanımına ve öğretim üyesine sahip

olmayan taşra üniversiteleri, akademisyenlerin derecelendirilmesinde bilimsel yetkinlikten çok kadrolaşmanın gözetilmesi, Sanayi Bakanlığı, TÜBİTAK gibi kuruluşlara partizan kişilerin doldurulması, üniversitelerde Türk-İslam sentezcisi bir anlayışın hakim olması, Türkiye'deki bilimsel araştırmaları sekteye uğratmıştır.

Değerli arkadaşlarım,

Bilgi toplumunun en önemli bileşenlerinden ve olmazsa olmazlarından bir olarak bugün internet gösterilmektedir. Bugün İnternet aracılığıyla bilginin herkese ulaşacağını ve özgürlüklerin artacağını, gizli saklı hiçbir şeyin kalmayacağını ve insanların eşitleneceğini söylüyorlar. Oysa internet ve dolayısıyla bilgisayar kullanımına baktığımızda, özellikle bizim gibi ülkelerde ve dünyanın daha yoksul ülkeleriyle gelişmiş ülkeler arasında korkunç bir fark olduğunu görüyoruz. İnternetin kullanımı gelir düzeyine göre artmaktadır.

Bilgisayar sahipliği açısından baktığımızda da benzer bir durum söz konusudur. 2000 yılında en üst gelir grubunun %65'inin evinde bilgisayar vardır. Orta üst gelir grubunun %44'ünde, orta gelir grubunun %24'ünde, ama en alt grupta sahiplik oranı %2'dir. Dolayısıyla tüm bunları tartışırken toplum içindeki internetin yaygınlık düzeyini mutlaka gözönünde tutmamız gerekiyor.

İnternet kullananların oranı ise, %9.1'dir. %6.7'sinin evinde interneti vardır. Geri kalan da internet kafelerde, işyerlerinde, okullarda, üniversitelerde kullanan dilimi oluşturuyor.

İnternet belli bir politika çerçevesi içinde yaygınlaştırılmadığı, kullanım alanı AR-GE'ye yönlendirilmediği sürece ondan umulanların büyük çoğunluğunu gerçekleştiremeyecektir. İnternet teknoloji geliştirme politikalarıyla birlikte ele alınmadığı sürece ülkemiz sadece batılı ülkelerin e-ticaretinde ve elektronik sömürgeciliğinde iyi bir pazar yeri olacaktır.

Değerli meslektaşlarım,

Bugün global krizle karşı karşıyayız. Zaten ekonomisi ranta dayalı ve yatırımları geri plana itmiş bir ülkede kriz dönemleri, krizi aşma yeteneği ve basiretine sahip bir kolektif iradeyi gerektirmektedir. Bilgi teknolojilerinden yararlanabilme yeteneğimiz, bilgiyi kullanma yeteneğimizle doğrudan ilgili olduğu için; bu global krizin Türkiye'ye yansıma süreçlerine müdahale yeteneğimiz de ülke potansiyelini etkin ve verimli kullanabilmemize bağlıdır.

1980'li yılların başında kamuoyu desteğini de alabilmek amacıyla başlatılan özelleştirme reklamları bir biçimde amacına ulaşmıştır. Bugün ülkemizde enerjiden madenlere, haberleşmeden tarıma kadar her alanda özelleştirmeler yapılmaktadır. 1986-2001 yılları arasında 7.452.000.000 Amerikan Doları tutarında özelleştirme yapılmıştır. 2001 yılı sonuna gelindiğinde toplam 163 kuruluş özelleştirilmiştir. Özelleştirilen kuruluşların bir kısmında ya üretim tümünden durmuş ya da düşmüştür. Dünya genelinde yirmi yıllık süreç sonunda yapılan tüm özelleştirme uygulamalarının sonuçlarına bakıldığında; gelişmiş ülkeler ile geri kalmış ülkeler arasında gelişmiş ülkeler lehine bir dengesizlik oluşmuştur. Yani özelleştirmeler yoksul ülkelerin varlıklarının büyük bir kısmının gelişmiş ülkelere akmasını sağlamıştır. Yine ülke içi dengeler açısından bakıldığında; en zengin ile en yoksul kesim arasındaki gelir uçurumu 240 katına çıkmıştır. Yine ülkemizin de içinde bulunduğu az gelişmiş ülkelerde işsizlik artmıştır. Yine 1980'lerde üçüncü dünya ülkelerinin dış borçları bugünkü düzeyinin onda biridir. Bugün üçüncü dünya ülkelerinin dış borç toplamı birbuçuk trilyon Amerikan Doları civarındadır.

Ekonomimiz dış borç yükü ile yüksek enflasyona sıkışmış durumdadır. Ülkemizde kişi başına 1998 yılında 3.160 Amerikan Doları olan milli gelir 2001 yılında 2.150 Amerikan Dolarına gerilemiştir. Kamu kesiminde bundan on yıl önce ortalama 1.000 Amerikan Doları civarında olan mühendis ücretleri bugün 400 Amerikan Doları seviyesine gerilemiştir. Ekonomideki genel küçülmenin yanısıra ülkemiz gelir dağılımının en bozuk olduğu ülkeler arasında yer almaktadır. İşsiz nüfusumuz onbeş milyonu aşmış durumdadır. Beşyüz büyük firmanın ilan edilen tablolarındaki karlarının büyük kısmı üretim dışından yani faiz ve ranttan kaynaklanıyor. Kamu kavramının içi boşaltılmış ve maalesef kamu işletmeciliği sadece asker ve polis devleti olmaya indirgenmektedir.

Saygıdeğer konuklar, sevgili delegeler,

Ücretli mühendislerin hızla yoksullaştığı ve mühendislerin gözden çıkarıldığı, yani üretimin reddedildiği bir süreç yaşanmaktadır. Bugün mühendislerin ücret sorunları yanında meslek içi eğitim sorunları, örgütlenme ve

sendikalaşma sorunları vardır. Odamız geçmiş dönemlerden fazla olarak yeni dönemde sendikalarla buluşma zeminlerini yakalamalı ve üyelerinin sendikalarda hızla örgütlenmesini sağlamalıdır.

EMO ve Şubeleri yeni dönemde işyeri temsilciliklerini geliştirmeli ve buraları işlevsel kılacak bir yapılanmaya yönelmelidir. EMO bir yandan işyeri temsilcilikleri aracılığıyla üyelerile buluşurken diğer yandan odamıza taze kan sağlayacak olan yeni mezunlar ve öğrencilerle buluşma zeminlerini yaratmalı ve EMO GENÇ örgütlenmesini önemsemelidir. Odamıza yeni üye olmuş genç arkadaşların bilgi ve becerilerini artırmak için meslek içi eğitimlere ağırlık verilmeli ve odamıza aday üye olan gençliğin kendini ifade edebileceği zeminler yaratılmalıdır.

Sevgili arkadaşlarım,

Biliyorsunuz bütün sanayileşmiş ülkeler, bugün sahip oldukları ekonomik gücü korumak, büyümelerini sürdürmek ve küresel boyuta yayılan rekabette üstünlük sağlamak amacıyla enformasyon alanında büyük bir atılım içindedirler. Ulusal Enformasyon Altyapılarını kurmak için somut adımlar atmış bulunuyorlar. Uluslararası düzlemde ekonomik ilişkilerin kurulacağı ulusal enformasyon ağları, 21. yüzyılın başında kritik bir önem taşımaktadır. Şüphe yok ki enformasyon teknolojilerine sahip olmayan uluslar yaşamlarını sürdürebilmek için bu teknolojileri ithal etmek durumunda kalacaklardır. **"Bilgi Toplumunun"** temelini telekomünikasyon hizmetleri oluşturmaktadır. Bu sektörde koruma duvarlarının tamamen ortadan kalkması halinde bu pazardan, sadece telekomünikasyon alanında gelişmiş ülkeler yani rekabet gücü olan ülkeler büyük pay alabilecektir. Yetişmiş insan gücüne sahip olmak bu bakımdan çok önemlidir. Türkiye, bu yarışta hem yetişmiş insan gücünü değerlendirme bakımından, hem kurumsal altyapı bakımından ciddi sorunlarla karşı karşıyadır. TT'nin özelleştirme furusuna katıldığı 1992 yılında 20.000.000.000 ABD Doları değer biçenler, bugün aynı kuruluşun 10.000.000.000 ABD Dolarının altında olacağını söylüyorlar.

Ancak özelleştirme programı TT'nin bu stratejik ağırlık ve önemini ortadan kaldırmaktadır. Türkiye'nin kendi beyin gücünü seferber etmesine, sistemin teknolojisini geliştirmesine zemin hazırlamak yerine, dünyada bu alanda yaşanan trendi görmezden gelerek, sektörün önünü tıkamaktadır. Ülkemizin diğer sanayilerinde olduğu gibi elektronik ve bilgi teknolojilerinde de ithal eden konumundayız. Avrupa Birliği'ne girebilme uğruna kontrolsüz bir şekilde açılan gümrük kapıları, zaten korumasız ve kendi gücüyle giden sektöre ciddi bir darbe vurmuştur. Türkiye'nin önünde telekomünikasyon alanında fazla seçenek bulunmamaktadır. Ya 21. yüzyılda

kendi teknolojisini yaratma kararını vererek gelişmiş bir ülke olacağız, ya da gelişmekte olan sömürgesi.

Önümüzdeki yüzyıl bilginin kendisi kadar onu taşıyan altyapının da önemi olacağı bir dönemdir. Bu yüzden ülkemizin haberleşme altyapısı sürekli olarak yabancı tekeller tarafından satın alınmak istenmektedir. Haberleşme altyapısı yeni sömürgecilik modelinin en önemli ayaklarından birini oluşturmaktadır.

TT'nin taşınmazları hariç yatırım maliyetleri toplamı 25.000.000.000 ABD Doları'dır. Bugün TT'nin %99'unun satışına yönelik yasal altyapı hazırlanmıştır. 2004 yılından sonrada TT'nin tekelliği ortadan kalkacaktır. TT'nin 2001 cirosu 4.500.000.000 Amerikan Dolarıdır. Bu cironun %15'i Hazineye devredilmektedir. Yani TT kamuya katkısı olması yanında Hazinesinin de önemli gelir kaynaklarından birisidir.

TT bir yandan özelleştirilirken diğer yandan bir siyasi partinin kadrolaşma alanı olarak değerlendirilmektedir. Aralarında üyelerimizin de bulunduğu çok sayıda personel ya uzmanlık alanları dışındaki birimlere atanmakta ya da görevden alınmaktadır.

Haberleşme sektörü için bugün gelinen nokta ilginçtir. Yapılacak tüm yatırımlar kamu tarafından yapılmış ve kamu borçlanmıştır. 1990'ların ilk yarısına kadar az gelişmiş ülkelerin haberleşme alanına yönelik yatırımları 200.000.000.000 ABD Dolarıdır. Bu yatırımların %93'ü kamu tarafından yapılmıştır. Özel sektörün katkısı ise sadece %7'dir.

Ülkemizdeki özelleştirme uygulamaları ilginç bir seyir izlemektedir. Önce altyapı yatırımları kamu olanakları kullanılarak veya kamu borçlandırılarak yapılmakta ve ardından karlı olan kuruluş satılmaktadır. Böylece kamu hem yaptığı yatırımların karşılığını alamamakta hem de yatırımların borç ve faiz yüküyle baş başa kalmaktadır. Bugün TT'de yapılmak istenen budur.

Özelleştirmenin bir diğer ayağı da

personel konusudur. Satın alacak kuruluşa **“dikensiz gül bahçesi devretmek”** isteyen hükümetler, kurumda çalışan personeli çoğu kez yeniden yapılandırma adı altında tasfiye etmektedirler. İş güvencesi ve iş barışı bozulmaktadır. TT gibi yüksek teknik birikim ve tecrübe gerektiren bir kurumda siyasi yandaşlık esasında ve teknik olarak yetersiz kişiler üstünden bir kadrolaşma yaşanmaktadır.

Değerli konuklar, sevgili meslektaşlarım,

Ülkemiz üç yıl önce büyük bir doğal felaketle karşılaştı. Çağın felaketi diye adlandırılarak yapılmayanları ve beceriksizliği olumlama düşüncesi genel eğilim haline geldi. Oysa güçlü bir kamu işletmeciliği ve güçlü bir kamu ekonomisine sahip bir devlet enkazın kaldırılmasını ve insanların kurtarılmasını sağlayabilirdi. Bu depremlerin binlerce insanımızın ölmesi, binlercesinin yaralanması ve acısı yıllarca silinmeyecek izleri yanında tek olumlu göstergesi toplumdaki dayanışma ruhunun yok olmadığıdır. Halkımız gerçekten önemli bir sınav vermiş ve bu sınavdan başarıyla geçmiştir.

Depremin başta binlerce insanımızın ölmesi ve ülke kaynaklarının yok olması gibi olumsuz koşulları yanında yıllardır TMMOB ve Odalarının dikkat çektiği proje denetimi, standartların yukarı çekilmesi, yapı denetimi ve teknik uygulama sorumluluğu konularının kamu oyu tarafından haklı görülmesidir. Yıllardır farklı formasyona sahip fen adamlarıyla mühendislerin bir çatışma alanına dönüştürülen bu konular ilk defa gündeme getirilmiş ancak ardından çıkarılan 595 sayılı KHK ile kamusal denetim yapmak değil denetim ticarileştirilmek istenmiştir. Anayasa Mahkemesi'nin 595 Sayılı KHK'yi iptal etmesinin ardından, iptal gerekçelerine aykırı bir şekilde yeni bir yasa çıkarılarak TMMOB tümünden devre dışı bırakılmıştır. Böylelikle bir kamu hizmeti olan bu denetimlerde uluslar arası kuruluşlara yeni kar alanları açma

aracı olarak kullanılmak istenmektedir. Serbest çalışan üyelerimizin mesleklerini icra edebilecekleri ortam ortadan kaldırılmaya çalışılmaktadır.

Değerli delegeler,

Türkiye zor bir dönemden geçiyor. Türkiye, öngörü yeteneğini yitirmiş bir ülke tablosu çiziyor. Hepimiz, gazete manşetlerinden ve ekranlardan gündelik hayatımıza yansıyan baş döndürücü bir gündemle karşı karşıyayız. Türkiye tarihinin en büyük krizi karşı karşıya. Üstelik bu kriz yalnızca ekonomik boyut içermiyor. Bir yönetim krizi, hukuk krizi ve ahlak krizi. Bütün kurumların ve bütün toplumsal hayatın değerler sisteminde meydana gelen aşınma Türkiye'yi çürütüyor.

Biz bugüne kadar EMO olarak, Türkiye'ye çöreklenmiş olan bu mafya, çete, tarikat sultasına, özelleştirme adı altında gerçekleşen yağma sürecine her fırsatta dikkat çektik. Siyaset kurumu ve bürokrasinin, iş adamlarıyla hiç bir kural ve ölçü tanımayan iç içe oluşu ortadadır. Bu ilişkinin tarafları, içine düşmüş oldukları çıkmazı hala ve büyük bir arsızlıkla savunmaya kalkışmaktadırlar. 1980'lerden itibaren bu ülkede iktidara gelmiş bütün siyasi partiler ortaya çıkamayan şaibeli ilişkiler ağında, sorumluluk sahibidirler. Çünkü bu mekanizmanın içinde **“temiz kalmak”** olanaklı değildir. Elbette herkes kirlidir demiyorum. Bu ülkede kamu yararının farkında, devletin temel ödevlerinin bilincinde olan büyük bir çoğunluk var. Ancak ne yazık ki küçük çıkarlar uğruna felç edilmiş bir mekanizma ile karşı karşıyayız. Bu mekanizma hepimizi, bu şaibeli sürecin pasif izleyicisi konumuna getiriyor. Herkesi kirliliyor.

1984 Özal iktidarıyla başlayan dönem, adım adım kamuyu özel çıkarlar uğruna yok etme yöntemini vazgeçilmez kural haline getirmiştir. **“Benim vatandaşım işini bilir”** zihniyetinin temsilcileri, **“Anayasayı bir kere delmekten bir şey çıkmaz”** zihniyetinin temsilcileri, **“devletli küçültmek”** adı altında **“yağmayı büyütmüşlerdir”**.

Değerli delegeler,

Bugün ülkemizin en önemli sorunlarından birisi de uluslar arası tahkim yada yeni kapitülasyonlar sürecidir. 1838'de İngiltere ile Osmanlı Devleti arasında yapılan ve daha sonra diğer ülkelerle devam eden Ticaret Antlaşmaları yani kapitülasyonlar tarihsel bir dönüm noktasıdır. Bu kapitülasyonlarla yabancılara verilen ayrıcalıklar Osmanlı'nın kendi vatandaşlarına verdikleri haklardan fazlaydı. 1854'te Kırım Savaşının finansmanı ile başlayan dış borçlanma gündeme geldi. Dış borçlanmayı da mali iflas izledi. 1881'de Duyunu Umumiye İdaresi kurularak bazı gelirlerin denetimi yabancılardan oluşan bir kurula verildi. Duyunu Umumiye ile Osmanlı Devleti sadece

ekonomik bağımsızlığını kaybetmiş olmakla kalmıyor, aynı zamanda mali bir esarete de girmiş oluyordu. Osmanlı Devleti kapitülasyonlardan kurtulma konusunda çeşitli girişimlerde bulunduysa da bunda içinde bulunduğu mali kriz nedeniyle başarılı olmadı.

Ancak birinci Dünya Savaşı'nın çıkmasıyla Osmanlı Devleti Kapitülasyonları kaldırdığını ilan etti. Ancak Osmanlı Devleti I. Dünya Savaşını kaybetti ve galip devletler bir kez daha Osmanlıya kapitülasyonları dayattılar.

Ankara'da başlayan Ulusal Kurtuluş hareketi kapitülasyonları kesin olarak kaldırmaya karar verdi ancak Ulusal Kurtuluş Savaşının kazanılmasından sonra Lozan'da batılı ülkeler kapitülasyonlarda ısrar ettiler ve Türkiye toplantıyı terk etti. Daha sonra yapılan toplantıda Osmanlı'nın birikmiş borçlarının %40'ı Türkiye'ye geri kalanı Osmanlı toprağında kurulan diğer ülkelere paylaştırıldı ve Türkiye kapitülasyonlardan kurtuldu. Türkiye bu borçları taksitle 1954 yılına kadar ancak ödeyebilirdi.

Bugün yaşananlar karşısında siyasal iktidarlar, sadece uluslar arası sermaye kuruluşlarının direktiflerini yerine getirmekte ve ne yazık ki TBMM de kamusal alanı tasfiye etme aracına dönüşmüştür. Tam M. K. Atatürk'ün deyişiyle **"...memleketin dahilinde iktidara sahip olanlar gaflet, dalalet ve hatta hiyanet içinde olabirler..."**

Cumhuriyet'in ilanından sonra ise imtiyazların verilmesi hükümetlere değil TBMM'ne verilmiştir. Hatta 1961 Anayasası ile imtiyazların verilmesinde Danıştay yetkili olmuştur. Bilindiği gibi 1982 Anayasası'nın 155. Maddesi ile de imtiyaz sözleşme ve şartlaşmalarını inceleme yetkisi Danıştay'a verilmiştir.

Amacı kar olan sermaye ile amacı egemen olduğu toprak üzerinde kamu hizmeti olan devlet eşit olamayacağından bizler uluslar arası tahkime karşıyız ve bunun kapitülasyon hukuku olduğunu söylüyoruz. Biliyorsunuz uzun zamandır Çok Taraflı Yatırım Anlaşmaları (MAI) ve Çok Taraflı Yatırımları Garanti Antlaşması (MIGA) adı altında başlatılan ve ulusal hukukun yerine uluslar arası tahkimi öngören yani sermayenin sınırsız hakimiyeti anlamına gelen süreç maalesef ülkemizde Anayasamızın 47, 125 ve 155. Maddelerinin değişmesiyle ulusal hukuk yerine uluslar arası tahkim pratik bir sorun olarak karşımızdadır. Uluslar arası tahkim, yabancı sermaye rejiminde en liberal özelliklere sahip olan Türkiye'nin yeni tip bir sömürgecilik olgusuyla karşılaşmasına yol açacaktır. Dünya Bankası'ndan sonra IMF'de Türkiye'de büro açıyor. Yani kapitülasyonlar geri geldi. Dünya Bankası Temsilcisi Hükümete ve Enerji Bakanlığına **'tavsiyelerde'** bulunuyor; **"enerji sektörünüzü hızla özelleştirin ve İşletme Devri Hakkı şeklinde değil mülkiyetiyle devredin ve uluslararası kuruluşlara satın"**. Ayrıca **"elektrik enerjisine 2004 yılına kadar her ay en azın-**

dan %3.2 zam yapın" diyor. Dünya Bankası'nın tavsiyeleri doğrultusunda gerekli adımlar atılmış ve TEK'in ikiye bölünmesiyle başlayan yapısal değişiklik Elektrik Piyasası Yasası ile TEAŞ'ın üçe bölünmesiyle şimdilik noktalanmış görünmektedir. Daha sonra üretimin ve dağıtımın tümünden özelleştirilmesi gündeme gelecektir. Böylece elektrik enerji sektöründe kamusal denetimin yanı sıra ulusal denetim de ortadan kaldırılmaktadır.

Değerli delegeler,

Enerji sektöründeki yanlışlar yapısal değişikliklerin yanısıra tercihlerin doğru yapılamamış olmasından kaynaklanmaktadır. Elektrik enerjisinde kaynak çeşitliliğine gitmek riskleri yaymak açısından önemlidir. Ancak kaynak sürekliliği ve güvenliği sağlanmadan üretimin doğal gaza bu denli bağlanması doğru değildir. Ülkemiz hidrolik potansiyelinin %30'unu, kömürünün %20'sini, jeotermalinin %2,97'sini ve rüzgar potansiyelinin ihmal edilebilir bir miktarını kullanmışken yetersizlik gerekçe gösterilerek büyük oranda doğal gaza yönelinmiştir. **'Take or pay' (Al ya da öde)** sözleşmeleriyle kısıpca alınmış olan ülkemiz önümüzdeki dönemde ciddi bir enerji fazlasıyla karşılaşacaktır. Bugün kurulu gücümüz 29.000 MW, puant değer ise 19.000 MW civarındadır. Ülkede yaşanan ekonomik kriz ve sanayi üretimindeki düşüşler nedeniyle elektrik tüketimi üç yıldır aynı 128.000.000.000 kwh düzeyinde seyrederken bu yıl içinde çoğunluğu özel kuruluşlara ait Yap İşlet Devret (YİD) ve Yap İşlet (Yİ) doğal gaz projelerinden oluşan 5.000 MW'lık yeni üniteler devreye girecektir. Böylece elektrik üretiminde doğal gazın payı %60'ların üstüne çıkacaktır. Alım garantili ve yüksek fiyatlı sözleşmeler nedeniyle kamu buralarda üretilen elektriği almak zorunda kalacak ve kendi santrallerini kapatmak durumuna gelecektir. Zaten YİD ve Yİ sözleşmeleri nedeniyle kamu her yıl yaklaşık 2.000.000.000 Amerikan Doları zarar

etmektedir. Elektrik enerjisindeki arz fazlalığına karşın olmayan kriz gereke gösterilerek tam bir çevre felaketi olan mobil santrallerin kurulmasında ısrar edilmesini anlamak güçtür. Bu enerji bürokrasisi ancak ve ancak kriz yaratır ve yaratmaktadır da. Ülkemizin gününbirlik enerji politikaları yerine merkezi bir enerji planlamasına ihtiyacı vardır. Enerjide **'Ulusal Stratejik Plan'** yapılmalı ve hızla hayata geçirilmelidir. EMO olarak uzunca bir süredir dikkat çektiğimiz **"enerjide çok başlılık ve yönetim krizi"** şeklinde özetlediğimiz sorunun somut bir yansımasıdır. Enerjide hiç vakit geçirilmeden merkezi planlı yapıya dönülmelidir.

Saygıdeğer konuklar, değerli delege arkadaşlarım,

Bu durumdan çıkış için öncelikle politik ve yapısal dönüşüm gerçekleştirilmelidir. Bağımsız, demokratik ve sosyal hukuk devletinin gerçekleşmesi için, kendi halkını potansiyel suçlu gören 1982 Anayasası yürürlükten kaldırılmalıdır. Demokratik katılıma açık ve emekten yana bir anayasa yapılmalıdır. Her alanda tam bağımsızlık esas alınmalıdır. Uluslar arası tahkim reddedilmeli ve ilgili hükümleri anayasadan çıkarılmalıdır. Demokrasinin koşullarının yaratılabilmesi için kitlelerin ve örgütlerin eşit yararlanabilecekleri ortamlar sağlanmalıdır. Başta siyasi partiler yasasının değiştirilmesi olmak üzere katılımcılığın ve temsiliyetin önündeki engeller kaldırılmalıdır. Yargı kararları uygulanmalı ve hukukun üstünlüğü yeniden sağlanmalıdır. Kimsenin yaptığının yanına kar kalmadığı, bir hesap sorma ve hesap verme dönemi başlatılmalıdır. Her kademedeki mafyalaşma sonlandırılmalıdır.

Sevgili arkadaşlarım,

Sözlerime son verirken; dönemde içerisinde birlikte çalıştığımız Onur ve Denetim Kurulu asil ve yedek üyelerine, tüm şube yönetim kurulu asil ve yedek üyelerine, tüm il ve ilçe temsilcilerimize, merkez ve şube çalışanlarına, ülkemiz-

deki demokrasi mücadelesinde yan yana yürüdüğümüz tüm kişi, kurum ve kuruluşlara, sektörümüzdeki örgütlü sendikalardan başta Enerjiyapıyol Sen, Haber Sen ve ESM olmak üzere tüm sendikalara, kitle örgütlerine, meslek kuruluşlarına, meslek odalarımıza, bizlerle her zaman dayanışma içinde olan Greenpeace temsilcisi sevgili Melda KESKİN'e, Akkuyu Köylülerine, sevgili hocalarımız Tolga YARMAN, İnci GÖKMEN, Ali GÖKMEN, Fatih CANATAN ve Tanay Sıdkı UYAR'a, bizlere doğal gaz politikaları konusunda her zaman destek olan sevgili abimiz Oğuz TÜRKYILMAZ'a enerji komisyonu üyemiz Arif KÜNAR'a bizleri panel ve sempozyumlara davet eden tüm kurum ve kuruluşlara, tüm engellemelere rağmen her zaman bizlere destek olan Cumhuriyet ve Evrensel Gazetelerine ve onların saygıdeğer emekçilerine, bizlerle dayanışma içerisinde olan tüm kişi, kurum ve kuruluşlara, Odamızın Komisyonlarında görev alan tüm arkadaşlarıma, kritik bir dönemde odamızın enerji sempozyumunu başarıyla gerçekleştiren sevgili arkadaşım Cengiz GÖLTAŞ ve Nilgün ERCAN'a, her zaman gülümsemeyi başarmış olan oda müdürümüz Feyyaz İKİZ'e tüm asil ve yedek Yönetim Kurulu üyelerine, TMMOB Yönetim Kurulu üyeleri ve TMMOB çalışanlarına, gerek EMO yayınlarına gerekse diğer etkinliklerine katılarak veya reklam vererek destek olan sektör kuruluşlarına teşekkür ediyorum.

Saygıdeğer konuklar, değerli delegeler,

Gerçekten karamsar bir tablo ile karşı karşıyayız. Bugün burada bulunanlar da dahil ülkemizin büyük çoğunluğu yarınından emin değildir. Gerçekten yoksulluk ve kriz ülkemizin her kesimini sarsmaktadır. Toplumsal değerler erozyona uğramaktadır. Bir karamsarlık havası toplumun tüm kesimlerinde hakimdir. FUZULİ'nin dediği gibi **"Girdik behište ki didar görmedik. (Girdik cennetine yazık ki güzel yüzün görmedik.)"** Ancak tabloyu tersine çevirmek bizlere düşüyor. **"Doğan her çocuk, doğanın insanlıktan ümidini kesmediğinin bir kanıtıdır"** diyor TAGOR. Ben de ülkemiz insanından ve gelecekte ümitliyim. Sevgili Murathan MÜNGAN bu ümidi ne güzel anlatmış. **"Ne geçmiş tükendi, ne yarınlar/Hayat yeniler bizleri/Geçse de yolumuz bozkırlardan/Denizlere çıkar sonu"**

Genel Kurulunuzun ülkemize ve mesleğimize yararlı geçmesi dileğiyle hepinizi sevgi ve saygıyla selamlıyorum.

Yaşasın TMMOB örgütlülüğü!

Ali YİĞİT

EMO 37. Dönem Yönetim Kurulu Başkanı